

ра има единъ страшенъ звъръ, казва се мечка. Ти още не познавашъ свѣта, синко. Лошъ е той. Само веднажъ да те хлопне тая мецана съ лапата си по главата, толкова ти трѣбва.

— А, не ми трѣбва! — извика Хитрушко.

— Е, тогава стой си тука. А когато порастнешъ и ушитѣ ти станатъ дълги колкото моитѣ, тогава ще бждешъ по-силенъ и по-уменъ и ще можешъ да избѣгашъ отъ мецана.

Минаха се, не минаха два дни откакто Хитрушко води тоя важенъ разговоръ съ майка си, една сутринъ той отиде при изворчето да измие съненитѣ си очи. Като се надвеси надъ водата, какво да види? Ушитѣ му по-дълги отъ майчинитѣ му.

Не знаеше Хитрушко, че водата ги правѣше да изглеждатъ тѣй и си рече:

— Ухаха! Та азъ съмъ билъ вече порастналъ. Хайде тогава да вървя въ голѣмата гора.

И Хитрушко се изправи на единъ камъкъ, плю си на пелитѣ и викна:

— Хей, дървета и животни, пжтъ ми сторете, че така ще се излетя, та всички ви ще катурна!

— За кжде толкова се излиташъ, Хитрушко? — попита го животнитѣ.

— Не виждате ли? — За голѣмата гора.

И, като наду бузи, Хитрушко се впусна да бѣга. Догдето се усѣти, ето го въ голѣмата гора.

— Хей че славно било тука! Само да не дойде сега мечката! — рече си Хитрушко. — Трѣбва да си отварямъ очитѣ. Ами ако тя ме издебне, когато гледамъ на едната страна и скочи отгоре ми отъ другата. Лоша работата! Трѣбваше да имамъ очи и на опашката си. Но сега, щомъ нѣмамъ, ще трѣбва да се въртя, та да гледамъ на всички страни.

Хитрушко се изсили и се завъртѣ правъ на заднитѣ си крака като въртелешка. А съ него наоколо се завъртѣха и дървета, и храсти, и на храста единъ оскубанъ врабчо, който току що се бѣше отървалъ отъ ноктитѣ на ястреба.

— Ей, зайо, като се въртишъ така, какво видѣ? — попита го врабчо.

— Видѣхъ, че стариятъ ученъ Галилей е ималъ право, — отговори Хитрушко. Той бѣше много добъръ ученикъ и знаеше за Галилея.

— Е, защо Галилей е ималъ право?

— Защото земята наистина се върти, както е казалъ той, и още какъ! И не само тя, ами